

lobce, jestliže by jim při nabytí vlastnictví byl znám skutkový stav, že totiž jde o věci soudně zabavené. Avšak po této stránce uplatnili žalobci svoji bezelstnost, z čehož odvozují nabytí vlastnictví prosté onoho exekučního práva zástavního, nabytého před tím žalovanými. Občanský zákoník jest ovládán zásadou ochrany poctivého nabyvatele nejen proti vadě ve vlastnictví předchůdcově, nýbrž i proti věcným právům osob třetích (plen. rozh. bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 15. června 1915 pres. 267/15, kn. jud. 232 Now. n. F. 1655). V případech § 367 obč. zák. přechází i vlastnické právo na nabyvatele věci, který ji nabyl od nevlastníka, v případech § 456 obč. zák. zaniká právo zástavní. Zástavní věřitel má dostatečnou ochranu v předpisech o ruční zástavě, které mu poskytují možnost vyloučiti zánik zástavního práva převodem věci na nabyvatele nevědoucího o jsoucnosti tohoto práva. Takovou možnost má i věřitel, který si vymohl exekuční právo zástavní (§§ 254, 259 ex. ř.). Nepoužil-li jich, ponechal-li věc bez dalšího vlastníku, svěřil mu ji způsobem obdobným ustanovení § 367 obč. zák. a stihnou ho v případě zcizení věci tytéž následky, které stihají vlastníka zcizené věci osobou, které byla svěřena, byla-li prodána bezelstnému nabyvateli (rozh. čís. 7475 sb. n. s.). Jestliže tedy nabyvatel, kterému nebylo známo právo zástavní, vážnoucí na nabyté věci, nevěděl o tomto právu a jeho neznalost není zaviněna hrubou nedbalostí, zaniká toto právo vůči němu a nabývá on úplného vlastnictví (rozh. čís. 6689, 12437 sb. n. s.). Že tu nerozhoduje, že prodávatel se po případě dopustil trestného činu, plyne už ze znění § 367 obč. zák., který mluví o prodeji věcí svěřených k užívání, uschování nebo k jinému účelu (§ 183 tr. zák.). Jestliže tedy v souzeném případě žalobci bez hrubé nedbalosti nevěděli, že se dopouštějí bezpráví, přivlastňující si věci soudem pro pohledávky jiných osob zabavené, mohli nabytí, pokud i jinak splnili podmínky nutné pro nabytí vlastnictví, neobmezeného vlastnictví oněch věcí. První soud zjistil způsob odvezdání koupených věcí, zjistil i okolnosti rozhodné pro závěr, že žalobci, kupující věci, nevěděli o tom, že jsou zabaveny, a došel k úsudku, že je nestihá ani hrubá nedbalost při této neznalosti. Žalovaní napadli v odvolání zjištění prvního soudu, odvolací soud se však uplatněnými důvody nezabýval. Schází tudíž pro právní posouzení věci skutkový podklad. Byl proto napadený rozsudek zrušen.

Čís. 14200.

Neměl-li zaměstnanec celou týdenní přestávku 32 hodin, náležející mu podle § 4 zák. čís. 91/18 Sb. z. a n., musí mu býti práce konaná v těchto — po zákonu nezbytných — volných obdobích zaplacená, ať ji již konal z jakéhokoliv důvodu a bez zřetele na to, zda žádal svůj nezbytný pracovní odpočinek nebo ne.

(Rozh. ze dne 27. února 1935, Rv IV 87/34; důvody viz Úr. sb. 1988.)

Čís. 14201.

Hledíc k § 5 zák. čís. 65/33 Sb. z. a n. jsou náklady berní exekuce, vzniklé vymáháním poplatku příslušenstvím tohoto a požívají s ním při

rozvrhu nejvyššího podání za nemovitost stejného pořadí. Je lhostejno, zda v době provádění správních exekucí platil již předpis § 5 zák. čís. 65/33 Sb. z. a n., stačí, že platil v době, kdy útraty správních exekucí jako příslušenství poplatku byly uplatněny v dražebním řízení.

(Rozh. ze dne 28. února 1935, R I 35/35.)

P r v ý s o u d, rozděluje nejvyšší podání, nepřikázal československému státu v pořadí poplatkové pohledávky, přednostního práva požívající, útraty správních exekucí povstalých jejím vymáháním. **R e - k u r s n í s o u d** usnesení toto potvrdil. **D ů v o d y**: Ze znění zákona (§ 216 čís. 4 odst. 2 ex. ř.) vychází najevo, že útraty správních exekucí jsou vyloučeny z přednostního zástavního práva daní. Na tomto posouzení nemění nic poukaz na ustanovení § 5 zák. ze dne 28. dubna 1933 čís. 65 sb. z. a n. a § 259 odst. 5 zák. o přímých daních. Neboť toto ustanovení v době provádění správní exekuce nebylo dosud účinné, takže tyto útraty nemohly se státi příslušenstvím poplatků ve smyslu stěžovatelkou zmíněném.

N e j v y š š í s o u d, vyhověv dovolacímu rekursu, přikázal československému státu útraty správních exekucí v pořadí vymáhané přednostní pohledávky.

D ů v o d y:

Zákonem ze dne 28. dubna 1933 čís. 65 sb. z. a n. bylo ustanoveno v § 5, že i poplatky se zajišťují a vymáhají způsobem, stanoveným pro zajišťování a vymáhání přímých daní, a dále v § 10, že se dnem, kdy zákon nabyl účinnosti, ruší ustanovení jemu odporující, z nichž některé výslovně byly uvedeny. Mezi těmito zrušenými předpisy není sice uvedeno ustanovení § 216 čís. 4 odst. 2 ex. ř. a ani nemohlo býti mezi nimi, poněvadž se předpis ten nevztahuje pouze na útraty vymáhání pohledávek na daních a dávkách. Ježto tedy i na poplatky jest nyní použití ustanovení § 259 zák. čís. 76/27, podle něhož příslušenstvím nedoplatku daňového jsou též náklady exekuce a podle § 404 téhož zákona rozumí se náklady exekuce, náklady exekuce berní, jež jest vymáhati zároveň s vykonatelnou daňovou pohledávkou (§ 404 posl. odst. cit. zákona, a k tomu rozh. čís. 13058 sb. n. s.), bylo ustanovení § 216 čís. 4 odst. 2 ex. ř. pozměněno, pokud se vztahuje na útraty vymáhání daní a poplatků. Nemá při tom významu, zda v době provádění správních exekucí platil již předpis § 5 zák. čís. 65/33 sb. z. a n., stačí, že platil v době, kdy útraty správních exekucí jako příslušenství poplatků byly uplatněny v dražebním řízení.

Čís. 14202.

Úpadce, jehož nemovitost byla exekučně zpeněžena, nemůže platně ani uzavíratí dohodu podle § 214 odst. 2 ex. ř., ani projevití s ní